

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 54/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina, s. r. o., Kukučínova 20, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Rosina, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 112/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 C 112/2015 z 18. apríla 2017, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 251/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 14 Co 251/2017 z 3. októbra 2018 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 33/2019 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 33/2019 z 28. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina, s. r. o., Kukučínova 20, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Rosina, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 112/2015 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom sp. zn. 5 C 112/2015 z 18. apríla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 251/2017 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom sp. zn. 14 Co 251/2017 z 3. októbra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 33/2019 (ďalej len „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 33/2019 z 28. mája 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 112/2015 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal neplatnosti písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorého výsledok bol oznámený 17. mája 2010. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 21 C 3/2010 z 2. júna 2012 žalobu sťažovateľa zamietol v celom rozsahu a uložil mu povinnosť náhrady trov konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 211/2012 zo 14. augusta 2013. Po podaní dovolania sťažovateľom najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 64/2013 z 28. januára 2015 uvedené rozhodnutia súdu prvej inštancie a súdu druhej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Následne okresný súd vo veci znova konal a napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Po podaní odvolania sťažovateľa rozhodol vo veci krajský súd, ktorý napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ napadol odvolacie rozhodnutie dovolaním, pričom prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP, pretože po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že v postupe odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by sťažovateľovi znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že všeobecné súdy sa v napadnutých meritórnych rozhodnutiach nevysporiadali s právnou kvalifikáciou splnenia zákonom stanovených podmienok a náležitostí písomného hlasovania vlastníkov bytového domu v zmysle § 14 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov účinného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), tzn. s ním tvrdenou absolútnou neplatnosťou tohto právneho úkonu. Všeobecné súdy svoje rozhodnutia opakovane opierali o oneskorené podanie žaloby zo strany sťažovateľa, a to po uplynutí 15-dňovej prekluzívnej lehoty.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že pri hlasovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov 14. mája 2010 došlo k porušeniu kogentných zákonných ustanovení zákona o vlastníctve bytov, pričom jedným z nich je nedodržanie zákonnej lehoty stanovenej v § 14 ods. 6 uvedeného zákona. Sťažovateľ uvádza, že z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise vyplýva, že konanie schôdze bolo vlastníkom bytov a nebytových priestorov oznámené 7. mája 2010. Lehota 7 dní podľa sťažovateľa začala plynúť 8. mája 2010 a uplynula 14. mája 2010 o 23.59 h. Hlasovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa mohlo najskôr uskutočniť až 15. mája 2010, avšak písomné hlasovanie sa uskutočnilo už 14. mája 2010. Nedodržanie zákonnej lehoty má tak za následok porušenie zákona.

6. Druhé porušenie § 14 ods. 6 zákona o vlastníctve bytov podľa názoru sťažovateľa spôsobuje absencia zákonom aprobovaných náležitostí hlasovacieho lístka. Písomnosť označená ako „*Hlasovanie o návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby zo 14. mája 2010*“ (ďalej len „záznam o hlasovaní“), ktorej predmetom je byt sťažovateľa, nenapĺňa zákonné požiadavky formy a obsahu hlasovacieho lístka. Vlastníci bytov a nebytových priestorov nie sú označení menom a priezviskom, ale osoba prejavujúca svoju vôľu je identifikovateľná len podpisom ako vlastník označeného bytu (absencia označenia vlastníka bytu menom a priezviskom). Pokiaľ ide o formuláciu otázky, táto nie je jednoznačne špecifikovaná a formulovaná. Na to, aby bolo možné dospieť k samotnému dôvodu hlasovania (vymedzenie otázky), je nutné skúmať kontext obsahu celého textu nachádzajúci sa pred uvedeným označením jednotlivých bytov a spôsobu hlasovania. Samotná listina neobsahuje otázku, o ktorej sa hlasuje (absencia jasne formulovanej otázky ako predmetu hlasovania). Sťažovateľ ďalej uvádza, že v zázname o hlasovaní je prejav vôle vlastníka bytu označený ako súhlasím/nesúhlasím. Z oznámenia o výsledku písomného hlasovania tiež vyplýva, že niektorí vlastníci sa mali „zdržať“ hlasovania. Zákon však termín „súhlasím“, „nesúhlasím“ alebo „zdržal sa“ v kontexte prejavu vôle vlastníkov bytov v intenciách § 14 ods. 6 zákona o vlastníctve bytov nepozná. Jediné prípustné termíny sú áno/nie (absencia zákonného spôsobu vyjadrenia vôle).

7. Sťažovateľ zastáva názor, že nedodržanie lehoty 7 dní na oznámenie hlasovania a absencia zákonných náležitostí hlasovacieho lístka znamená porušenie ustanovení zákona o vlastníctve bytov, ktoré vyvoláva právne následky neplatnosti hlasovania, a to vo forme absolútnej neplatnosti.

8. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s napadnutým rozsudkom okresného súdu, čo sa týka vymedzenia obvyklého spôsobu oznámenia rozhodnutí v bytovom dome, a prisvedčil tak tvrdeniam žalovaného, opomenul však právne významné posúdenie náležitosti hlasovania vlastníkov. Na tieto nedostatky sťažovateľ poukazoval počas prvoinštančného konania (napr. v rámci záverečnej reči), ako aj v odvolacom konaní (v závere svojho odvolania zo 16. mája 2017).

9. Podľa názoru sťažovateľa skúmanie platnosti právneho úkonu, resp. jeho absolútnej neplatnosti, bolo zo strany všeobecných súdov opomenuté, a to aj napriek skutočnosti, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu sú povinné prihliadať z úradnej povinnosti. V tomto smere neobstojí ani prípadný argument o prekludovaní práva, a to z dôvodu, že subjekt sa môže domáhať absolútnej neplatnosti právneho úkonu neobmedzene a rovnako tak z dôvodu, že absolútne neplatný právny úkon nemôže vyvolávať žiadne právne účinky, ktoré boli zo strany subjektov prejavom vôle sledované.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že na náležitosti hlasovacieho lístka a absolútnu neplatnosť hlasovania vlastníkov ako právneho úkonu neprihliadal ani najvyšší súd, ktorý v bode 16 svojho napadnutého rozsudku len deskriptívne uviedol námietku sťažovateľa, čo sa týka zákonných podmienok a náležitosti písomného hlasovania vlastníkov, avšak v žiadnej časti svojho rozhodnutia sa predmetnej právnej otázke nevenoval.

11. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že sa všeobecné súdy nevysporiadali s podstatnou skutočnosťou, absenciou formálnych náležitostí hlasovacieho lístka a absolútnou neplatnosťou hlasovania vlastníkov, od posúdenia ktorej závisí rozhodnutie vo veci, a teda aj účinná ochrana vlastníckeho práva sťažovateľa k bytu. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu totiž vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami a argumentmi s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Sťažovateľ uvádza, že je uzročený s judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil, avšak a contrario je nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému. V opačnom prípade je rozhodnutie súdu arbitrárne a dochádza k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, k čomu podľa neho došlo v jeho právnej veci. Z dôvodu, že predmetom sporu je určenie neplatnosti hlasovania vlastníkov a s tým spojená otázka vlastníckeho práva sťažovateľa k bytu, má porušenie základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru za následok aj porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

12. Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodňuje najmä samotnou intenzitou zásahu do jeho základných práv, a to na súdnu ochranu a práva vlastníť majetok, pričom „*porušenie základných práv a slobôd, spočívajúce v neprimerane dlhej dobe konania a absencii vysporiadania sa s podstatnými náležitosťami predmetu právnej veci zo strany súdnych autorít, tak už viac nebude možné napraviť*“. Uvádza, že po vykonaní dobrovoľnej dražby bytu, keď sa vlastníkom stala tretia osoba, stratil k bytu akékoľvek dispozičné právo a vzniknutý stav nebol konvalidovaný ani rýchlym zásahom orgánov súdnej moci.

13. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„a) *Základné práva [REDAKOVANÉ]... na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v konaní Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5 C/112/2015, v konaní Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co/251/2017 a v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo/33/2019 porušené boli.*

b) *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo/33/2019 zo dňa 28. 05. 2020, Rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5 C/112/2015 zo dňa 18. 04. 2017, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co/251/2017 zo dňa 03. 10. 2018 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Lučenec na ďalšie konanie.*

c) *Okresný súd Lučenec, Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ]... finančné zadosťučinenie v sume 10.000.- (slovom desaťtisíc Eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

d) *[REDAKOVANÉ]... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 900,58 € (slovom deväťsto celá päťdesiat eur), ktorú sú Okresný súd Lučenec, Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinné spoločne a nerozdielne*

zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Tomáša Rosinu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9

neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 112/2015 z 18. apríla 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 251/2017 z 3. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

21. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

22. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj sa domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

23. Ústavný súd poukazuje na to, že v prípade oboch napadnutých rozsudkov (okresného súdu i krajského súdu) mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje.

24. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol sťažovateľ podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ odvolanie podal a rozhodol o ňom krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 251/2017 z 3. októbra 2018. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

25. Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 251/2017 z 3. októbra 2019 mohol podať sťažovateľ dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, pričom jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

26. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 33/2019 z 28. mája 2020 dovolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP, pretože po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že v postupe odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by sťažovateľovi znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti sa čiastočne prekrýva so širšie koncipovanou argumentáciou uvedenou v dovolaní, pričom je potrebné konštatovať, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa meritórne rozhodol.

27. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ako i proti napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu súdov oboch inšancií, ktorý predchádzal ich vydaniu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 33/2019 z 28. mája 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

28. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou, ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu,

ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

30. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

31. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho a dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

32. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú.

33. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

34. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

35. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že na náležitosti hlasovacieho lístka a absolútnu neplatnosť hlasovania vlastníkov ako právneho úkonu neprihliadal ani najvyšší súd, ktorý v bode 16 svojho napadnutého rozsudku len deskriptívne uviedol námietku sťažovateľa, čo sa týka zákonných podmienok a náležitosti písomného hlasovania vlastníkov, avšak v žiadnej časti svojho rozhodnutia sa predmetnej právnej otázke nevenoval.

36. Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa, pretože dospel k záveru, že dovolanie je vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod [§ 420 písm. f) CSP] prípustné, avšak nie je dôvodné.

37. Dovolací súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza:

„Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že žalobca v dovolaní nenamieta chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci majúci svoj základ v neobjektívnom hodnotení dôkazov.“

38. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolací súd argumentuje:

„Z obsahu dovolania taktiež vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal, že v odôvodnení rozsudku sa odvolací súd nevyporiadal s právnou kvalifikáciou splnenia zákonom aprobovaných podmienok a náležitosti písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vyžadovaných v zmysle ustanovenia § 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. účinného v období od 1. apríla 2010 do 29. februára 2012, a to konkrétne ohľadom nedodržania zákonom stanovenej sedemdňovej lehoty na informovanie o otázkach, o ktorých sa bude hlasovať, o termíne a mieste hlasovania, a to spôsobom v dome obvyklým. Namietal tiež opomenutie právne významného posúdenia absencie zákonom aprobovaných náležitosti hlasovacieho lístka, pričom mal za to, že čo do formy a obsahu nespĺňal náležitosti aprobované zákonom, in concreto - označenie vlastníka bytu menom a priezviskom, jasne formulovanej otázky ako predmetu hlasovania, a tiež zákonom stanoveného spôsobu vyjadrenia vôle.

Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa,

ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat', že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces... Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).“

39. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a vyslovil záver, že «*dôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 39. až 43.), v ktorom odvolací súd (stotožňujúc sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a poukazujúc na ním vykonané dokazovanie) jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil všetky relevantné aspekty týkajúce sa písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu. Taktiež (v bode 48.) konštatoval, že „okresný súd pri rozhodovaní akceptoval aj všetky širšie súvislosti, avšak pokiaľ vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že právo žalobcu je prekludované musel na túto skutočnosť prihliadnuť.“*».

40. Dovolací súd v závere v súvislosti s predmetnými námietkami sťažovateľa poukazuje na to, že v danom prípade bolo «*nevyhnutné zodpovedať zásadnú a právne významnú otázku týkajúcu sa spôsobu obvyklého informovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov z dôvodu, že ustanovenie § 14 ods. 4 a ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. rozlišuje plynutie lehôt rozdielne, t. j. v prvom prípade plynie 15 dní od oznámenia o výsledkoch hlasovania a v druhom len od „hlasovania“, čo možno považovať za deň konania schôdze (zhromaždenia), na ktorom sa hlasovanie fakticky vykonalo. V tomto prípade sa prehlasovaný vlastník, ktorí sa objektívne nemohol hlasovania ani len zúčastniť, napr. z dôvodu, že o termíne schôdze vôbec nevedel, v dôsledku čoho sa nemohol dozvedieť*

ani o výsledkoch hlasovania, môže domáhať v 3-mesačnej lehote zmeny rozhodnutia na súde. Pokiaľ odvolací súd na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie mal za nepochybne preukázané (bod 43. až 46.), že žalobca bol o výsledkoch hlasovania informovaný obvyklým spôsobom, nebolo potrebné skúmať samotné hlasovanie po meritórnej stránke, nakoľko jeho právo na určenie neplatnosti hlasovania nebolo uplatnené v 15-dňovej prekluzívnej lehote a toto právo zaniklo. Vzhľadom na túto skutočnosť predmetné odvolacie námietky dovolateľa uvedené v odvolaní nemali pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, nezostali sporné a nebolo nevyhnutné odvolacím súdom dať na ne odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie.».

41. Najvyšší súd napokon vyslovil záver, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by sťažovateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a preto považoval dovolanie sťažovateľa za nedôvodné a zamietol ho podľa § 448 CSP.

42. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia možno vyvodit', že najvyšší súd zamietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa a vysvetlil, prečo odvolacie námietky dovolateľa uvedené v odvolaní nemali pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, nezostali sporné a nebolo nevyhnutné odvolacím súdom dať na ne odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k zamietnutiu dovolania, majú oporu nielen v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, ale i v judikatúre najvyššieho súdu, na ktorú v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje.

43. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasni skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

44. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

45. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

46. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu